

NICHOLAS SPARKS

Tek Dileğim

*Aşk her
korkudan
güçlüdür.*

DE
X
PLUS
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Her Nefeste

Eve Dönüş

TEK DİLEĞİM

Orijinal adı: The Wish

© 2021, Willow Holdings, Inc.

Yazan: Nicholas Sparks

www.nicholassparks.com

Çeviren: Solina Silahlı

Yayına hazırlayan: Başak Kıran

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya

tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Park Literary Agency ve Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Mart 2022 / ISBN 978-625-8492-11-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Taylan Polat

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

NICHOLAS
SPARKS

Tek Dileğim

Çeviren: Solina Silahlı

**DE
X
PLUS
100**
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Pam Pope ve Oscara Stevick'e...

Teşekkür

Bu yıl, eserleri yayımlanmış bir yazar olarak yirmi beşinci yılımı kutluyorum; *Not Defteri'*nin bir kopyasını elime ilk aldığımda asla hayal edemeyeceğim bir aşama bu. Açıkçası yazar kazancıyla o zamanlar benim ve ailemin geçimine katkı sağlamak şöyle dursun bir daha iyi bir hikâye konusu bulabileceğimden bile emin değildim.

Yirmi beş yıldır sevdiğim şeyi yapmaya devam edebilmem, 7/24 bana tavsiyelerde bulunan, öven, söylenen, teselli eden, strateji belirleyen ve savunan zeki ve cesur destekçilerim olduğunun kanıtıdır. Birçoğu yıllardır yanımda. Örneğin Theresa Park'ı ele alalım: Onunla yirmili yaşlarımızda tanıştık, otuzlu ve kırklı yaşlarımızda deli gibi çalışırken ailelerimizi büyütüp birlikte film çektik ve şimdi ellili yaşlarımızda makul ve üretken bir yaşam sürmeye çalışıyoruz. Biz arkadaş, ortak ve hayat yolunda ilerleyen yoldaşlarız; ilişkimiz asla sıkıcı olmayan işlerde sayısız inişler ve çıkışlarla doludur.

Park & Fine ekibini o kadar uzun zamandır tanıyorum ki onlar-sız bir kitap yayımlamayı ya da film pazarlamayı hayal bile edemiyorum. Sektörün en bilgili, sofistike ve cesur yayın temsilcileri oldukları bir gerçektir: Abigail Koons, Emily Sweet, Alexandra Greene, Andrea Mai, Pete Knapp, Ema Barnes ve Fiona Furnari kurgu konusunda yaptıkları her şeye mükemmellik ve uzmanlık getiriyorlar; kurgu dışı dünyasında çalışan meslektaşları da her yönden onlara eşittir. Celeste, Theresa ile güçlerini birleştirdiğinde seni tanımak beni çok heyecanlandırdı ve ikinizin nasıl böyle kuresursuz bir uyum içinde olduğunuzu hemen anlayabildim!

Grand Central Publishing bunca yıldır benim evim olmaya devam ediyor. Ve on yıllar boyunca yüzler değişse de yazarlara karşı tevazu, nezaket ve ortaklık değerleri hiç değişmedi. Michael Pietsch sayısız gelişime ve güçlüğe dürüstlük ve stratejik öngörüyle liderlik etti; yayıncı Ben Sevier, gelişen bir işin harika yöneticisi ve mimarıdır; çalışmalarımı her zaman nazikçe ve cesaret verici bir şekilde destekleyen başeditör Karen Kosztolnyik işini her zaman titizlikle ve saygıyla yaptı. Brian McLendon, kitaplarımın görünümünü ve mesajlarını yıldan yıla yeniden yaratma konusundaki bitmek bilmeyen çabanız ödülü hak ediyor; Amanda Pritzker'in sonsuz katkılarıyla birlikte kitaplarımı akılda ve göz önünde tutan önlenemez coşkunuzu ekibim çok seviyor. Beth DeGuzman, ilk kitaptan beri yayıncımla birlikte olan birkaç kişiden birisiniz ve satılacak kitaplar listemi canlı ve cazip tutmak için yorulmadan çalışmanız başarımın sırlarından biri. Tatlı dilli ve soğukkanlı Matthew Ballast, yazar reklamlarının Zen ustası ve meslektaşı Staci Burt, ne COVID'den ne öngörülemeyen turnelerden ne de huysuz yazarlardan korkan anlayışlı, duyarlı bir yayıncıdır. Sanat yönetmeni Albert Tang'a ve uzun süredir kapak tasarımlarımı yapan Flag'e: Siz bir dâhisiniz; her yıl çarpıcı, güzel kapaklarla beni şaşırtmayı başarıyorsunuz.

Catherine Olim, hemen çözdüğü tüm krizler ve işim için yaptığı cömert tanıtım için bir cesaret madalyasını hak ediyor; açık sözlü, korkusuz bir danışman ve savaşı, televizyondaki performanslarım hakkında bana ipuçları vermekten ya da beni onlardan korumaktan asla korkmaz. LaQuishe "Q" Wright, bu canlı ve hızla değişen dünyada benzersiz içgüdüleri, ilişkileri ve stratejik anlayışıyla sosyal medya dünyasının kesinlikle yıldızıdır. İşini seviyor ve yıldızlarla dolu müşteri listesi onun bu tutkusundan faydalanıyor. Mollie Smith, tasarım VE izleyicilerle iletişim uzmanı; daha iyi bir tasarımcı ve hayranlara ulaşma konusunda ondan uzmanı var mı? Sen dört dörtlüksün ve Q ile birlikte, her zaman kamuya ulaşmamı ustalıkla sağladın.

Uzun zamandır Hollywood'daki temsilcim, Anonymous Content'ten Howie Sanders, on yıllardır benim zeki danışmanım

ve çok sadık arkadaşım oldu. Tavsiyesine değer veriyorum ve dürüstlüğüne hayranım; birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra ona güvenim sonsuz. Scott Schwimer, yirmi beş yıldır amansız (ama çekici!) avukatım ve arabulucum oldu ve kesinlikle her şeye tanık oldu; beni ve kariyerimin iniş çıkışlarını bilen birkaç kişiden biri ve en güvendiğim insanlardan biri.

Özel hayatımda, sevgisine ve desteğine her zaman güvenebileceğim bir arkadaş ve aile çevresiyle kutsandım. Karışık bir sırayla Pat ve Bill Mills'e teşekkür etmek istiyorum; Mike, Parnell, Matt, Christie, Dan, Kira, Amanda ve Nick'ten oluşan Thoene klanı; Di-anne, Chuck, Monte, Gail, Sandy, Todd, Elizabeth, Sean, Adam, Nathan ve Josh dahil olmak üzere Sparks klanı; ve son olarak Bob, Debbie, & Cody ve Cole Lewis. Hepsi benim için çok önemli olan şu arkadaşlara da teşekkür etmek isterim: Victoria Vodar; Jonathan ve Stephanie Arnold; Todd ve Gretchen Lanman; Kim ve Eric Belcher; Lee, Sandy ve Max Minshull; Adriana Lima; David ve Morgan Shara; David Geffen; Jeannie ve Pat Armentrout; Tia ve Brandon Shaver; Christie Bonacci; Drew ve Brittany Brees; Buddy ve Wendy Stallings; John ve Stephanie Zannis; Jeanine Kaspar; Joy Lenz; Dwight Carlbom; David Wang; Bayan Blackerby; Ken Gray; John Hawkins ve Michael Smith; Van Wie ailesi (Jeff, Torri, Ana, Audrey ve Ava); Jim Tyler; Chris Matteo; Rick Münch; Paul du Vair; Bob Jacob; Eric Collins; ve son olarak her şeyim olan harika çocuklarım. Miles, Ryan, Landon, Lexie ve Savannah—Hepinizi seviyorum.

TEK DİLEĞİM

Noel Sezonu

Manhattan
2019 Aralık

Her aralık ayında Manhattan, Maggie'nin hiç tanımadığı bir şehre dönüşürdü. Turistler Broadway'deki gösterilere akın eder, Midtown'daki büyük mağazaların önündeki kaldırımları doldurup ağır akan bir yaya nehri oluştururdu. Butikler ve restoranlar poşetli müşterilerle dolup taşar, görünmez hoparlörlerden Noel müziği süzülür, otel lobileri süslemelerle ışıldardı. Rockefeller Center'daki Noel ağacı rengârenk ışıklandırmaların ve binlerce iPhone'un flaşıyla aydınlanırdı ve normal zamanlarda bile akmayan şehir trafiği bu dönemde öyle sıkışık olurdu ki yürüyerek taksiden daha hızlı gidebilirdiniz. Ama onun da kendine göre zorlukları vardı; binalar arasından sıkça esen dondurucu rüzgâr yüzünden termal iç çamaşırları ve kat kat müflon giymeniz, paltonuzun fermuarını yakınıza kadar çekmeniz gerekirdi.

Kendini seyahat tutkusuyla yanıp tutuşan, özgürlüğüne düşünün biri olarak tanımlayan Maggie Dawes, *bak ne güzel* kartpostalı tarzında da olsa New York Noel'i *fikrini* her zaman sevmişti. Aslında New Yorkluların çoğu gibi o da tatil dönemlerinde Midtown'dan uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Oraya gitmektense ya Chelsea'deki evinin civarında kalıyor ya da daha sık yaptığı gibi sıcak iklimlere kaçıyor. Bir seyahat fotoğrafçısı olarak kendini bazen New Yorkludan çok, şehirde daimi adresi olan bir göçebe gibi görüyordu. Komodininin çekmecesindeki def-

tere hâlâ ziyaret etmek istediği yüzden fazla yeri listelemiştir ve bazıları öyle ücra bir köşede ya da uzaktaydı ki oralara ulaşmak bile çok zordu.

Yirmi yıl önce üniversiteyi bıraktığından beri, seyahatleri sayesinde bazı yerlerin üzerini çizse de hayal gücünü harekete geçiren yerleri not edip listeye yeni yerler eklemiştir. Omzuna astığı kamerasıyla bütün kıtaları, seksen ikiden fazla ülkeyi ve elli eyaletten kırk üçünü gezmiştir. Botswana'da Okavango Deltası'ndaki vahşi yaşam görüntülerinden Laponya'da Kuzey Işıkları karelerine kadar on binlerce fotoğraf çekmiştir. İnkâ Yolu'nu geçerken, Namibya'daki İskelet Sahili'nde ve Timbuktu harabeleri arasında çekilmiş fotoğrafları vardı. On iki yıl önce tüplü dalış yapmayı öğrenmişti ve on gününü Raja Ampat'taki deniz yaşamını kaydetmekle geçirmiş; dört yıl önce Himalayaların panoramik manzarasıyla Bhutan'da bir uçurumun kenarına inşa edilmiş Budist manastırı Paro Taktsang'a, yani Kaplan Yuvası'na gitmişti.

İnsanlar yaşadığı maceralara genelde hayret ediyordu ama o *macera'nın*, hepsi iyi olmasa da sayısız çağrışımlarla dolu bir kelime olduğunu öğrenmişti. Onu daha egzotik yerlere gitmekten alıkoyup genelde galerisine ya da Batı On Dokuzuncu Cadde'deki iki yatak odalı küçük dairesine hapseden şu anki macerası –Instagram takipçilerine ve YouTube abonelerine durumunu zaman zaman bu kelimelerle ifade ederdi– buna tipik bir örnekti. Ara sıra intihar fikrini aklına getirenle aynı macera.

Ah, gerçekten yapacak değildi. Düşüncesi bile onu dehşete düşürüyordu ve YouTube'a yüklediği videolardan birinde bunu itiraf etmişti. On yıl boyunca videoları, fotoğrafçıların gönderilerine göre fazlasıyla sıradandı; fotoğraf çekerken karar verme sürecini anlatmış, Photoshop'la ilgili çok sayıda bilgi paylaşmış, ayda genelde iki ya da üç paylaşımında bulunup yeni kameralar ve aksesuarları incelemiştir. Instagram gönderilerine, Facebook sayfalarına ve internet sitesindeki internet günlüğüne ek olarak bu YouTube videoları, fotoğraf meraklıları arasında popülerliğini koruyor, ona da itibar sağlıyordu.

Ancak üç buçuk yıl önce anlık bir hevesle YouTube kanalına fotoğrafçılıkla ilgisi olmayan, kendisine konan son teşhis hakkında bir video yüklemişti. IV. evre melanom olduğunu öğrendiğinde aniden hissettiği korku ve belirsizliğin tutarsız, filtresiz bir açıklaması olan videoyu aslında hiç yayınlamamalıydı. Ama internetin boşluklarından kendisine yalnız bir ses olarak yankılanacağını sandığı şey, başkalarının dikkatini çekmeyi başarmıştı. Neden ve nasıl olduğunu bilemese de şimdiye kadar yayınladığı bütün videolar içinde bu video önce küçük bir damla gibi düştü, sonra sabit bir akışa dönüştü ve sonunda onu ve fotoğrafçı olarak yaptığı işi daha önce duymayan insanlardan bir dizi görüş, yorum, soru ve olumlu oy topladı. Yaşadığı kötü durumdan etkilenenlere cevap vermesi gerektiğini hissederek, teşhisiyle ilgili çok daha ilgi gören başka bir video yayınladı. O zamandan beri neredeyse ayda bir aynı şekilde video yayınlamaya devam etti çünkü devam etmekten başka seçeneği olmadığını hissediyordu. Son üç yılda, gördüğü çeşitli tedavileri ve bunların onu nasıl hissettirdiğini anlatmıştı; hatta bazen ameliyat yaralarını bile sergiliyordu. Radyasyon yanıkları, mide bulantısı ve saç dökülmesinden bahsediyor, hayatın anlamını açıkça sorguluyordu. Ölüm korkusu hakkında fikirlerini söylüyor, ölümden sonra bir yaşam olasılığı hakkında spekülasyonda bulunuyordu. Bunlar ciddi konulardı ama böylesine sefil bir konudan bahsederek kendi depresyonunu savuştururken, videoları olabildiğince hafif tonda tutmaya çalıştı. Bu kadar ilgi görmelerinin bir nedeni de buydu belki ama kim bilebilirdi ki? Kesin olan tek şey, gönülsüzce de olsa, umutla başlayıp tek bir kaçınılmaz sona odaklanmak için yavaş yavaş daralan kendi gerçeğini konu alan web dizisinin yıldızı olacağıydı.

Hatta –belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde– büyük final yaklaştıkça izleyici sayısı daha da artıyordu.

İlk *Kanser Videosu*'nda –*Gerçek Videolar*'ının aksine zihninde onlara böyle diyordu– sırtarak kameraya bakıp “Başta bundan nefret ettim. Zamanla alıştım” dedi.

Hastalığı hakkında espri yapmanın muhtemelen tatsız olacağını biliyordu ama bütün bu olanlar çok saçmaydı. “Neden ben?” diye soruyordu. O zaman otuz altı yaşındaydı, düzenli spor yapıyor, sağlıklı besleniyordu. Ailesinde kanser öyküsü yoktu. Bulutlu Seattle'da büyümüş, güneşlenmeye olanak tanımayan Manhattan'da yaşamıştı. Hayatında solaryuma gitmemişti. Her şey çok anlamsızdı ama kanserle ilgili asıl mesele de bu değil miydi? Kanser ayrımcılık yapmıyordu; şanssız olanın başına geliyordu ve bir süre sonra “Neden ben olmayayım ki?” diye sormanın daha iyi olacağı sonucuna vardı. O özel değildi; hayatının o noktasına kadar kendini ilginç, zeki, hatta güzel bulduğu zamanlar olmuştu ama *özel* kelimesi hiç aklına gelmemişti.

Têşhis konusunda sağlığının mükemmel olduğuna yemin edebilirdi. Bir ay önce Condé Nast'ın fotoğraf çekimleri için Maldivler'deki Vaadhoo Adası'na gitmişti. Okyanus dalgalarının birer yıldız gibi içeriden aydınlatılmışçasına parlamasını sağlayan, denizin hemen açıklarındaki biyoluminesansı yakalama ümidiyle oraya gitmişti. O tayfsal, muhteşem ışığı yaratan deniz planktonuydu ve kişisel kullanım için, hatta belki galerisinde satmak üzere birkaç kare çekmeye ekstra zaman harcamıştı.

Öğleden sonra elinde kamerasıyla otelin yakınında, genellikle de boş bir kumsalda keşif yapıyor, akşam saatlerinde çekmeyi hedeflediği kareyi zihninde canlandırmaya çalışıyordu. Kıyı şeridinin görüntüsünü yakalamak istiyordu –ön planda bir kaya olabilirdi belki– gökyüzü ve tabii ki dalgalar tam tepedeyken. Farklı açılardan ve farklı yerlerden farklı çekimler yaparak bir saatten fazla zaman harcadığı sırada el ele tutuşmuş bir çift yanından geçmişti. Kendini işine o kadar kaptırmıştı ki onları zar zor fark etti.

Birkaç dakika sonra açıklardaki dalgaların kırıldığı çizgiyi vizörden izlerken arkasındaki kadının sesini duydu. İngilizce konuşuyordu ama Alman aksanı belirgindi.

“Affedersiniz” dedi kadın. “Meşgul olduğunuzun farkındayım ve sizi rahatsız ettiğim için de kusura bakmayın.”

Maggie kamerasını indirdi. “Evet?”

“Nasıl söylesem bilmiyorum ama omzunuzdaki şu siyah beni muayene ettirdiniz mi?”

Maggie kaşlarını çatıp mayosunun askıları arasında kadının bahsettiği beni görmeye çalıştı ama başaramadı. “Orada siyah bir ben olduğunun farkında değildim...” Kadına şaşkınlıkla baktı. “Ama sizin ilginizi neden çekti?”

Elli yaşlarındaki kısa kır saçlı kadın başını aşağı yukarı salladı. “Kendimi tanıtısam iyi olacak sanırım. Ben Doktor Sabine Kessel” dedi. “Münih’te dermatologum. O ben anormal görünüyor.”

Maggie gözlerini kırıştırdı. “Kanser mi yani?”

“Bilmiyorum” dedi kadın temkinli bir ifadeyle. “Ama yerinde olsam bir an önce muayene ettirirdim. Önemsiz bir şey de olabilir elbette.”

Doktor Kessel’in *ama ciddi bir şey de olabilir*, diye eklemesine gerek yoktu.

Çekimde istediği sonuca ulaşması beş gece sürse de dosyalar Maggie için tatmin ediciydi. Dijital post prodüksiyonda üzerlerinde yoğun bir çalışma yapacaktı –son zamanlarda fotoğrafçılıktaki gerçek sanat neredeyse her zaman post prodüksiyonda ortaya çıkıyordu– ama sonucun muhteşem olacağını zaten biliyordu. Bu arada endişelenmemeye çalışsa da şehre döndükten dört gün sonra Yukarı Doğu Yakası’ndan dermatolog Doktor Snehal Khatri’den bir randevu almıştı.

2016 yılının temmuz ayı başlarında bene biyopsi yapıldı ve daha sonra Meggie’den ek testler istendi. Aynı ayın ilerleyen günlerinde Memorial Sloan Kettering Hastanesi’nde MR ve PET taramaları yaptırdı. Sonuçlar geldiğinde Doktor Khatri onu muayene odasına oturttu ve IV. evre melanom olduğunu alçak sesle ve ciddiyetle ona açıkladı. Aynı günün ilerleyen saatlerinde, onu izleyecek olan Leslie Brodigan adlı onkolog ile tanıştırdı. Bu görüşmelerin ardından Maggie internette kendi araştırmasını yaptı.

Doktor Brodigan ona, bireysel olarak sonuçlara bakıldığında genel istatistiklerin pek bir şey ifade etmediğini söylemiş olsa da Maggie rakamlara takılmadan edemedi. IV. evre melanom teşhisi konanların beş yıl sonra hayatta kalma oranı yüzde on beşten azdı.

Maggie yaşadığı şaşkınlıkla, ertesi gün ilk *Kanser Videosunu* yaptı.

İkinci randevusunda, Doktor Brodigan –sağlıklı teriminin adeta simgesi gibi görünen masmavi gözlü bir sarışın– durumuyla ilgili her şeyi tekrar anlattı çünkü tüm süreç o kadar bunaltıcıydı ki Maggie ilk görüşmelerinin sadece küçük bir bölümünü hatırlıyordu. Aslında IV. evre melanom, kanserin sadece uzak lenf bezlerine değil, başka organlarına da, örneğin onun durumunda karaciğerine ve midesine metastaz yaptığı anlamına geliyordu. MR ve PET taramaları kanserli tümörlerin piknik masasındaki yiyecekleri silip süpüren karınca ordusu misali vücudunun sağlıklı kısımlarını istila ettiğini tespit etmişti.

Uzun sözün kısası: Sonraki üç buçuk yıl, ara sıra karanlık kaygı tünellerini aydınlatan umudun ışıldadığı, tedavi ve iyileşmenin belirsiz olduğu bir dönemdi. Enfekte olan lenf bezlerinden, karaciğerindeki ve midesindeki metastazlardan kurtulmak için ameliyat oldu. Ameliyatın ardından ışın tedavisi geldi ki cildini yer yer karanlatan, ameliyathanede aldığı yaralarla uyumlu izler bırakan dayanılmaz bir süreçti bu da. IV. evrede olanlar için bile farklı tedavi seçenekleri sunan farklı melanom türleri olduğunu öğrendi. Onun tedavi seçeneği birkaç yıl işe yarayan ama sonunda işe yaramayan immünoterapiydi. Sonunda geçen nisan ayında kemoterapiye başlamış, tedavi aylar sürmüştü ve kendisini kötü hissettirdiği için bu süreçten nefret etse de işe yarayacağına inanmıştı. Her yerini mahvettiğine göre nasıl olur da işe yaramazdı? Bu günlerde aynada kendini zar zor tanıyordu. Yemekler hemen her zaman ya çok acı

ya da çok tuzlu geliyordu, bu da yemeyi zorlaştırıyordu ve zaten narin olan bedeninden on kilodan fazlası da eksilmişti. Oval şekilli kahverengi gözleri şimdi çökmüş, elmacık kemiklerinin üzerinde kocaman görünüyordu; yüzü kafatasına gerilmiş bir deri gibiydi. Her zaman üşüyordu ve aşırı sıcak dairesinde bile kalın kazaklar giyiyordu. Koyu kahverengi saçları dökülmüştü ama şimdi bir be-beğinkiler kadar ince ve eskisinden açık renkli saç telleri yavaş yavaş uzamaya başlamıştı; neredeyse her zaman başını bir şalla sarıyor ya da şapka takıyordu. Boynu o kadar cılız ve kırılğan olmuştu ki aynada onu görmemek için hep atkı takıyordu.

Bir aydan biraz daha uzun bir süre önce, kasım ayı başlarında yine bilgisayarlı tomografi ve PET taramasından geçmişti ve aralık ayında Doktor Brodigan ile tekrar görüşmüştü. Doktor ona şefkatle baksa da her zamankinden daha sakindi. Bu görüşmede Maggie'ye, üç yıldan fazla süren tedavinin hastalığı zaman zaman yavaşlattığını, ancak ilerlemesinin hiçbir zaman tam olarak durmadığını söylemişti. Maggie diğer tedavi seçeneklerini sorduğunda doktor, Maggie'nin geriye kalan yaşamının kalitesine dikkat çekmişti.

Maggie'ye öleceğini bu yolla söylemişti.

Maggie galeriyi dokuz yıldan uzun bir süre önce, mekânın büyük kısmını dev ve eklektik heykelleri için kullanan Trinity adlı başka bir sanatçıyla birlikte açmıştı. Trinity'nin gerçek ismi Fred Marshburn'dü ve Maggie'nin nadiren katıldığı türden bir etkinlikte, başka bir sanatçının sergi açılışında tanışmışlardı. Trinity o zamanlar zaten fazlasıyla başarılıydı ve uzun zamandır kendi galerisini açmayı düşünüyordu; aslında galeriyi yönetmek gibi bir isteği yoktu ve orada zaman geçirmek de istemiyordu. Sırf uyuştukları ve Maggie'nin fotoğrafları onun eserleriyle asla rekabet etmediği için sonunda bir anlaşma yapmışlardı. Maggie galerideki işleri yö-

netmesi karşılığında mütevazı bir maaş alacak, kendi eserlerinden bir seçki de sergileyebilecekti. O zamanlar önemli olan Trinity'nin ona ödeyeceği paradan çok elde edeceği prestijdi; insanlara kendi galerisi olduğunu söyleyebilirdi! İlk bir-iki yılda Maggie sadece birkaç baskı satabildi.

Maggie o sıralar hâlâ yoğun bir şekilde seyahat ettiğinden –yıl da ortalama yüz günden fazla– galerinin günlük işleyişiyle Luanne Sommers adında bir kadın ilgileniyordu. Maggie onu işe aldığı anda Luanne yetişkin çocukları olan boşanmış, zengin bir kadındı. Deneyimi, bir amatörün koleksiyon tutkusu ve Neiman Marcus'ta kelepirciler bulma konusundaki ustalığıyla sınırlıydı. Artı yanları da vardı; şık, sorumluluk sahibi, vicdanlı ve öğrenmeye hevesliydi ve asgari ücretten biraz fazla kazanmayı sorun etmiyordu. Kendi ifadesiyle, nafakası lüks bir yaşam sürmesine yetiyordu ama bir kadının delirmeden yiyebileceği çok fazla öğle yemeği vardı.

Luanne satış konusunda doğuştan yetenekliydi. Maggie başta ona bütün baskılarının teknik detaylarını ve ayrıca alıcılara genelde görüntünün kendisi kadar ilginç gelen her çekimin ardındaki hikâyeyi anlatmıştı. Trinity'nin hurdalıklardan topladığı eşyalar, geyik boynuzları, turşu kavanozları ve tenekelerin yanı sıra tuval, metal, plastik, yapıştırıcı ve boya gibi çeşitli malzemelerle yaptığı heykelleri, ateşli sohbetlere ilham verecek kadar orijinaldi. O zaten yeterince seviliyordu ve eserleri afallatıcı fiyatlarına rağmen her zaman ilgi görüyordu. Ancak galeride çok fazla konuk sanatçının tanıtımına yer verilmediği ya da ön plana çıkartılmadıkları için işler sakindi. Binaya sadece birkaç kişinin girdiği günler oluyordu ve yılın son üç haftasında galeriyi kapatabilmişlerdi. Maggie, Trinity ve Luanne açısından uzun süredir iyi işleyen bir düzenlemeydi bu.

Ancak bütün bunları değiştiren iki şey oldu. Öncelikle Maggie'nin *Kanser Videoları* yeni insanları galeriye çekti. Her zamanki deneyimli çağdaş sanat veya fotoğraf meraklıları değil, Tennessee ve Ohio gibi yerlerden gelen turistler, Maggie'yle aralarında bir bağ hissettikleri için Instagram ve YouTube'da onu ta-

kip eden insanlardı bunlar. Bazıları onun fotoğrafçılığının gerçek hayranı olmuştu ancak birçoğu sadece onunla tanışmak ya da hatıra olsun diye imzalı baskılarından birini satın almak istiyordu. Ülkenin dört bir yanından gelen siparişlerle telefonlar susmuyor, internet sitesine ek siparişler yağıyordu. Maggie ve Luanne'nin ayakta durabilmek için yapabildikleri tek şey buydu ve geçen yıl, kalabalık gelmeye devam ettiği için, galeriyi tatilde de açık tutmaya karar vermişlerdi. Sonra Maggie yakında kemoterapiye başlaması gerektiğini öğrendi ki bu da galerideki işlere aylarca yardım edemeyeceği anlamına geliyordu. İşe birini daha almaları gerekiyordu ve Maggie konuyu Trinity'ye açtığında o da hemen kabul etti. Şansa bakın ki ertesi gün Mark Price adında genç bir adam galeriye girdi ve Maggie'yle konuşmak istedi. O sıralar gerçek olamayacak kadar iyi bir şeydi bu onun için.

Mark Price kendini lise öğrencisi diye yutturabilecek, üniversiteden yeni mezun olmuş bir gençti. Maggie başta onun da “kanser grubu”ndan olduğunu sanmıştı ve bu konuda kısmen haklı çıkmıştı. Mark onun çalışmalarından, fazlasıyla rağbet gören çevrimiçi varlığı sayesinde haberdar olmuştu –özellikle videoları ilgisini çekmişti– ama bir özgeçmişle gelmişti. İş arıyordu ve sanat dünyasında çalışma fikri ona cazip geliyordu. Ona göre sanat ve fotoğraf, çoğu zaman kelimelerin yetersiz kaldığı noktalarda yeni fikirlerin iletilmesini sağlıyordu.

Hayranlarından birini işe alma konusundaki endişelerine rağmen Maggie, aynı gün onunla oturduğunda genç adamın görevini hakkıyla yerine getirdiğini gördü. Trinity ve çalışmaları hakkında çok şey biliyordu; Robert Rauschenberg'in sonraki bazı çalışmalarında zekice ama mütevazı karşılaştırmalar yaparak, şu an biri MoMA'da, diğeri New School'da sergilenen özel bir enstalasyondan bahsetti. Maggie'yi fazla şaşırtmasa da Mark'ın onun çalış-

“KORKTUĞUNU BİLİYORUM.
AMA ŞUNU UNUTMA Kİ AŞK HER
KORKUDAN GÜÇLÜDÜR.
AŞK BENİ KURTARDI VE SENİ DE
KURTARACAĞINI BİLİYORUM.”

Maggie Dawes ünlü bir seyahat fotoğrafçısıdır. Hayatı, New York'ta başarılı bir galeri işletmek ve dünyanın dört bir yanındaki yerleri fotoğraflamak arasında geçmektedir. Ancak bu yıl Noel'de kendisini sarsıcı bir tıbbi teşhisle başa çıkmaya çalışırken bulur. Bu süreçte ona destek olan genç asistanı ile giderek yakınlaşan Maggie, yıllar önce hayatını değiştiren büyük sırrı ona anlatmaya başlar. Kuzey Karolina'nın ücra bir köyünde geçen soğuk bir kış ve sınırsız bir aşk ile örülü bu hikâyenin varacağı yer ikisini de çok şaşırtacaktır...

Kitapları 50'den fazla dile çevrilen ve 100 milyondan fazla satan Nicholas Sparks bir kez daha aşkı unutulmaz bir şekilde anlatıyor...

“Sparks okuyucuların gönül telini nasıl titreteceğini biliyor.”

Chicago Sun Times

“Sparks bu kitapta aşkın her zaman anlayamayacağımız şekillerde bizi etkileyeceğini hatırlatıyor.”

BookPage

Çeviren: Solina Silahlı

